

Twee weken eerder

Ik spring overeind als de Ice Bears een goede kans krijgen en doe alsof ikzelf de puck in het doel schiet.

‘Zeg, kijk een beetje uit voor mijn cola!’ Julia lacht en strijkt haar donkerrode haar achter haar oor.

‘Sorry, het gaat vanzelf,’ antwoord ik teleurgesteld als de goalie de puck uit de lucht heeft geplukt. Ik ga weer zitten en kijk naar het scoreboard dat midden in het stadion hangt. 2-1 staat er in grote, rode letters. ‘Het gerucht gaat dat Stoner maandag naar onze training komt kijken.’ Ik wijs op een man in driedelig pak die achter de spelersbank staat. ‘Dat is hem.’

‘De coach van het eerste team? Komt hij scouten?’ vraagt Julia. Ik kijk verbaasd.

‘Op de dansschool komen ze ook regelmatig, op zoek naar jong talent,’ legt Julia uit. ‘Denk je dat je een kans maakt?’

‘Om in het eerste te komen? Ik weet het niet. Wat denk jij?’

‘Eerlijk of aardig?’ Julia kijkt me ondeugend aan.

Het is een van onze vaste spelletjes. Ik zucht overdreven. ‘Eerlijk dan maar.’

Julia laat een stilte vallen en staart langs me heen. Ik ken die blik, ze zoekt naar de goede woorden.

‘Ik denk dat jij te jong bent,’ zegt ze.

‘Te jong? Ik had voor eerlijk gekozen, niet voor aardig. Je bedoelt dat ik te klein ben.’

‘Te jong, te klein, dat is toch ongeveer hetzelfde. Moet je kijken, die nummer 44 weegt minstens 120 kilo!’ Julia wijst op een imposante verdediger.

‘Nee, joh!’ zeg ik. ‘Dat komt door al die beschermende kleding. Wacht jij maar totdat ik mijn uitrusting aanheb, dan zie ik er ook

heel anders uit.' Ik ga rechtop zitten en steek mijn borst vooruit.

Julia schiet in de lach en duwt me half uit mijn stoel.

Ik kan niet anders dan meelachen. 'Nou ja, je hebt misschien wel gelijk,' zeg ik. 'De jongste speler op het ijs is drie jaar ouder dan ik.'

'Hmm.'

'Wat?'

'Eerlijk, toch?'

'Ja.'

'Goed. Ik eh... Ik heb het nooit tegen je gezegd, maar ik vind het helemaal geen sport voor jou. Het is zo ruw, zo hard.'

'Ben je daarom nog nooit komen kijken?'

'Ja, ik heb geen zin om jou ondersteboven geschaatst te zien worden.'

'Of om te zien hoe ik iemand een stevige bodycheck geef.'

Julia denkt over mijn woorden na. 'Ja, misschien is dat het wel.'

'Dat dacht ik al. Iedereen denkt dat ijshockey een lompe sport is, maar dat valt erg mee,' leg ik uit. 'Je stelt je erop in dat iemand tegen je aan kan rijden. Daarom raak je niet snel geblesseerd, in vergelijking met voetbal, bijvoorbeeld.' Ik leg Julia de belangrijkste spelregels uit en vertel dat er telkens drie aanvallers en twee verdedigers op het ijs komen, en dat die vijf spelers een lijn worden genoemd. Dat je constant mag wisselen, en dat het tempo zo hoog is dat je na een minuut blij bent om weer naar de bank te mogen. Ik ben niet te stoppen als ik eenmaal over ijshockey begin te praten, maar Julia blijft geïnteresseerd luisteren.

'Hmm. Doe mij toch maar een dansvoorstelling,' zegt ze als ik ben uitgepraat.

'Ijshockey lijkt meer op dansen dan jij denkt.'

'Op dansen?' Julia kijkt me ongelovig aan.

'Ja, het spel zit vol met patronen die we elke week trainen. Zo weet iedereen wat zijn taak is op het ijs.'

'Een choreografie, bedoel je.'

'Precies,' zeg ik en ik leun voldaan achterover.

'Lekker handig, dan weet de tegenstander toch ook wat je gaat doen?'

Ik kijk Julia verbouwereerd aan. Is dat nou een heel domme of een heel slimme opmerking?

Plotseling klinkt er gejuich.

‘Goal voor de Ice Bears, gescoord door nummer 15 Dave van Hoek met een assist van nummer 22 Randy Johnson,’ galmt de stem van de stadionspeaker.

‘Dat is hem, de jongste speler van het eerste,’ zeg ik. ‘Dave van Hoek, pas negentien jaar.’

Julia knikt, maar zegt niets.

Ik weet wat ze denkt. Dave is drie jaar ouder, maar ook drie keer zo breed.

‘Sem, moet je kijken. Hij is echt gekomen!’ Sander wijst met zijn stick naar de overkant. Het is maandagavond en we zijn aan het trainen. Achter de boarding staat een man van rond de vijftig. Ondanks de kou draagt hij alleen een trainingspak. Zijn cap heeft hij diep over zijn hoofd getrokken, aan de zijkant komen een paar grijze haren tevoorschijn.

Stoner! Ik voel een stoot adrenaline door mijn lichaam gaan. Dus toch. ‘Voor wie zou hij komen?’ vraag ik.

Sander zet zijn helm op zijn achterhoofd en neemt een slok water uit een bidon. Dan kijkt hij me grijnzend aan. ‘Wat denk jij nou? Voor óns natuurlijk. *This is the moment,*’ imiteert hij René Froger.

Dat is niet helemaal waar. We zijn inderdaad de beste spelers van ons team, maar ik ben lang niet zo goed als Sander.

‘Okay, listen up guys. Twee tegen één met afronden op het doel aan de overkant. *Let’s go!*’ roept Mike, onze trainer.

Ik zet aan. Stoner houdt me in de gaten, dat voel ik gewoon. De ijzers van mijn schaatsen laten het ijs kraken. Elke slag is raak. Stel je voor. Meedoen met het eerste. Spelen voor een vol stadion. Ik, de jongste speler, *rookie* van het team.

De rest van de training laat ik mijn beste spel zien. Als ik na een uur van het ijs stap en over het zwarte rubber naar de kleedkamer loop, lijken mijn benen in brand te staan. Stoner is nergens meer te zien.

In de kleedkamer gaat het maar over één ding.

‘Het móét haast wel,’ zegt Maarten. ‘Waarom zou hij anders op

een maandagavond komen kijken. Hij zoekt nieuwe spelers.'

'Hij had anders geen notitieboekje bij zich,' werpt Jim tegen.

'Notitieboekje,' schampert Maarten. 'Stoner heeft in de NHL gespeeld. Die ziet binnen een seconde dat jij geen talent hebt, daar heeft hij geen boekje voor nodig.'

Ik grinnik. Maarten heeft gelijk, de NHL, de National Hockey League, is de beste competitie ter wereld. Ik vind het nog altijd vreemd dat zo'n goede Amerikaanse speler nu coach is in Nederland. Al zijn de Ice Bears niet slecht, vergeleken met teams uit de NHL stellen ze niets voor.

Als Mike binnenstapt, vallen alle gesprekken stil. De trainer speelt dat hij verbaasd is. 'Wat is er aan de hand, jongens? Uitgepraat? Geen interesse meer in meiden of opgevoerde scooters?'

Niemand geeft antwoord. Iedereen denkt hetzelfde: Stoner.

Mike klapt in zijn handen. 'Goed getraind, *guys*. En nu opschieten, want over een kwartiertje moet de kleedkamer vrij zijn. Tot donderdag.' Vlak voordat hij de deur uit wil gaan, blijft hij staan. Met de klink in zijn hand draait hij zich om en zegt: 'Sem, Sander, jullie worden nu verwacht in de bestuurskamer. Je uitrusting kun je aanhouden.'

De bestuurskamer is aan de andere kant van de ijshal. Ik moet denken aan mijn eerste schooldag op het Willem Dreescollege. Hoe gespannen ik was toen ik daar voor het eerst heen fietste. Ik kijk naar Sander die een kop groter is. Met stevige passen gaat hij me voor. Zag ik er maar half zo zelfverzekerd uit.

We lopen om de tribune heen en belanden in een gang erachter. De laatste deur aan de rechterkant, daar moeten we zijn.

Wat nu als niet Stoner zich achter die deur bevindt, maar iemand anders? Misschien zijn mijn ouders wel vergeten de contributie te betalen of worden we gevraagd om mee te helpen de mini's te trainen.

Voor de deur blijft Sander staan. We wisselen een korte blik, zijn gezicht is wit weggetrokken. Dan klopt hij aan.

Onwennig stap ik naar binnen.

Stoner gebaart dat we moeten gaan zitten. Zelf neemt hij plaats

aan de andere kant van de tafel. Hij speelt met een leeg plastic be-
kertje, waar zo te zien koffie in heeft gezeten.

Ik ga op een stoel zitten. Mijn ijshockeybroek past maar net tus-
sen de armleuningen.

‘Boys, jullie krijgen een unieke kans.’ Stoners zware stem met
Amerikaans accent rolt door de kamer. ‘Vanaf vandaag trainen jul-
lie twee weken lang mee met de selectie.’

Mijn hartslag versnelt.

‘Ik verwacht jullie op alle avondtrainingen. Dat betekent maan-
dag, dinsdag en donderdag. Jullie weten dat we twee wedstrijden
per weekend spelen, één uit en één thuis?’

Ik knik. Natúúrlijk weet ik dat.

‘Komende zaterdag spelen we uit. De spelersbus vertrekt om
vijf uur. Wees op tijd. Zondag bij de thuiswedstrijd zijn jullie twee
uur van te voren in de kleedkamer aanwezig. Jullie doen mee met
de warming-up en komen als reservespeler op de lijst te staan,
clear?’

Mijn hoofd gaat automatisch op en neer.

‘Ik wil weten of jullie het in je hebben om een *topplayer* te wor-
den. Jullie hebben talent, maar dat is niet genoeg, je moet het echt
willen.’ Stoner neemt de cap van zijn hoofd en haalt een hand door
zijn grijze haar. Hij kijkt ons om de beurt aan. ‘Ik zal eerlijk zijn.
Ik denk niet dat jullie het zullen redden in de selectie, maar jullie
hebben twee weken om het tegendeel te bewijzen. *Prove me wrong,
kids.*’

Stoner staat op ten teken dat het gesprek is afgelopen.

Als we overeind komen zegt hij: ‘Ik zie jullie over tien minuten
op het ijs.’

‘Thanks eh... coach,’ hakkel ik als ik naar buiten stap.

Stoner antwoordt niet, hij glimlacht op een manier die ik niet
begrijp.

Vijf minuten later zit ik tussen de spelers van het eerste. In hun
kleedkamer. Tot nu toe heb ik ze alleen vanaf de tribune gezien.
Nooit van zo dichtbij. Sander zit tegenover me naast Randy. Ik heb
een plekje gevonden naast Dave.

‘Maak je niet druk. De maandagavondtraining is altijd rustig,’ zegt hij.

Tijd om te reageren krijg ik niet, want we moeten het ijs op.

Na een kwartier ben ik gesloopt. Het tempo ligt drie keer zo hoog als bij mijn eigen team, ik weet vaak niet waar ik moet kijken en iedereen schaatst achteruit sneller dan ik vooruit.

Wanneer ik terugloop naar de kleedkamer ben ik blij dat ik nog leef. Aan een volgende training durf ik niet eens te denken. Sander loopt een paar meter voor me. Rechtop.

2

‘Heb jij die scheikundeproef uitgewerkt?’ vraag ik Julia in de eerste pauze.

Ze kijkt me onderzoekend aan. ‘Ben je daar ook al niet aan toegekomen?’

‘Had je maar niet hetzelfde profiel moeten kiezen als Sem,’ zegt Tibo. ‘Het was te verwachten.’

‘Nou ja, zo vaak schrijf ik niet iets over.’ Ik laat me voorzichtig op de bank in onze hoek van de kantine zakken.

‘Wat is er met jou?’ vraagt Julia. ‘Je ziet eruit alsof je net uit de wasmachine komt.’

‘Is het zo erg? Ik heb gewoon in een verkeerde houding geslapen.’

Julia blijft me met opgetrokken wenkbrauwen aankijken.

‘Sander en ik hebben gisteren na onze eigen training ook nog met het eerste meegetraind,’ beken ik. ‘Het was nogal pittig.’

‘Dus je bent uitgekozen?’

Ik knik en kan een trotse lach niet onderdrukken.

‘Gefeliciteerd,’ zegt ze stralend.

‘Te gek, man,’ zegt Tibo. ‘En nu lig je in de kreukels.’

‘Het gaat. Het is vooral mijn arm, hij bleef heel de nacht tintelen. Kon niet slapen.’

‘Laat zien,’ commandeert Julia.

Ik doe alsof ik met tegenzin mijn mouw opstroop.

Julia schrikt van de blauwgele plek op mijn bovenarm. ‘Een eh... hoe heet dat ook alweer... bodycheck gehad?’

‘Bas reed me klem in de hoek.’

‘Bas?’

‘Nummer 44, weet je nog?’

‘Oei! 120 kilo-Bas?’ Julia vertrekt haar gezicht tot een grimas. ‘Nog een geluk dat je niks gebroken hebt.’

‘Ik voelde me net die kogel.’ Ik wijs naar de flipperkast aan de andere kant van de kantine en zie Sander aankomen. Als hij bij ons is, zeg ik: ‘Hem gaat het veel makkelijker af.’

‘Wat gaat mij makkelijker af?’

‘Ijshockey,’ antwoord ik.

‘Dat denk jij. Man, ik heb overal spierpijn. Dit hou ik nooit twee weken vol.’

‘Daar weet ik wel iets op,’ zegt Julia. Ze gaat achter Sander staan, legt haar handen op zijn brede schouders en begint te knijpen. Sander kijkt gelukzalig.

Dat zou Julia nooit bij mij doen. Waarom niet? ‘Ik ga naar scheidkunde, jongens,’ zeg ik snel.

‘Nu al?’ vraagt Tibo. ‘De les begint pas over tien minuten.’

‘Ik moet nog wat overschrijven. Dat gaat daar beter dan hier,’ verzin ik.

‘O ja.’ Julia wijst met haar hoofd naar haar schoudertas. ‘Het is die rode map.’

Als ik even later de hoek om sla, kijk ik achterom. Julia’s handen hebben nog steeds Sanders schouders vast.

‘Ik heb iets voor je.’ Dave graaft in zijn ijshockeytas en haalt een doosje tevoorschijn. We zitten in de kleedkamer. Over vijf minuten begint mijn tweede training met het eerste team.

‘Wat is dat?’ vraag ik verbaasd.

Dave trekt iets uit het doosje en geeft het me. ‘Je moet het op je neus plakken, dan krijg je meer lucht.’

Ik neem het smalle stukje papier aan en bekijk het van alle kanten. Het is een pleister.

‘Het kan geen kwaad, hoor,’ zegt Dave. ‘Het zorgt ervoor dat je neus opengaat, zodat je beter kunt ademen. Ik gebruik het als ik verkouden ben.’

‘Ik hou niet zo van hulpmiddeltjes,’ zeg ik en ik wil Dave de pleister teruggeven.

‘Plak hem nou maar op. Dadelijk hang je weer als een theedoek over de boarding uit te hijgen.’

Ik schrik van Dave's toon, maar hij heeft gelijk. De vorige training was ik al na vijf minuten doodop. Misschien helpt het en het kan in ieder geval geen kwaad. Snel plak ik de pleister op. Een scherpe geur van keelpastilles trekt door mijn neus als ik inadem. Het is alsof er een raam is opengezet in mijn hoofd.

'Best oké,' zeg ik.

'Zie je wel.' Dave slaat op mijn schouderbeschermer. 'Je zult merken dat het werkt.'

Ik ben blij dat ik naast hem zit, hij voelt zich tenminste niet te groot voor me. Sander heeft minder geluk. Hij zit tussen twee buitenlandse spelers in, de Finse goalie Mikka en de Amerikaan Randy. Randy spreekt goed Nederlands, maar hij zit alleen maar met Bas te kletsen en Mikka zegt helemaal niks. Hij komt uit het noorden van Finland en ik vraag me af of hij wel kán praten; hij zegt echt nooit wat. Ik lach meewarig naar Sander en hij kijkt schouderophalend terug.

Dave had gelijk. Het gaat beter met de pleister op. Ik voel de frisse lucht mijn longen in stromen, maar dat wil niet zeggen dat het goed gaat, ik moet nog steeds wennen aan het tempo en bij de meeste oefeningen rijd ik vooral in de weg. Bovendien spelen ze zo hard over dat mijn stick zowat uit mijn handen trilt als ik de puck probeer aan te nemen.

'Hoe bevalt de doping?' Dave kijkt me vragend aan.

'Doping?' hijg ik.

Hij knikt en wijst op zijn neus.

'O, dat. Goed. Ik krijg weer volop lucht.'

'Wat heb ik je gezegd? Je hockeystukken beter dan gisteren. Hou vol, man. Het begin is altijd lastig.'

'Spierpijn?' vraag ik Sander als we samen naar de kleedkamer lopen.

'Nog niet, maar dat komt wel. Ik hoop dat ik morgen mijn bed uit kan komen.'

'Anders ik wel,' zeg ik. 'Toch is het chill. Wij tweeën in het eerste.'

‘De Wit,’ klinkt de zware stem van Stoner. De trainer wenkt me. Verschrikt kijk ik naar Sander.

‘Succes,’ fluistert hij.

Ik loop op Stoner af. Opeens voel ik hoe zwaar mijn benen zijn. Dit was het dan, ik weet het zeker. Hij heeft na twee trainingen gezien dat ik het niet ga redden.

‘Ik zal het kort houden,’ begint Stoner. Hij neemt weer zijn pet van zijn hoofd en haalt een hand door zijn haar. ‘Je hebt talent, je techniek is *okay* en je schot is niet slecht.’

Nu komt de ‘maar’.

‘Maar je bent niet *tough* genoeg.’ Stoner knijpt zijn ogen tot spleetjes. ‘Je moet brutaler zijn, van je af bijten, je plek opeisen.’

Hij laat een stilte vallen. ‘Wanneer was jij voor het laatst boos?’

Ik kijk de trainer verward aan. Wat een rare vraag. ‘Boos?’ vraag ik.

‘Ja, wanneer ben je kwaad geworden? Heb je ruziegemaakt?’

Ik denk na. Ik maak niet vaak ruzie. Sander en ik hebben wel eens woorden, maar ruzie? Nee.

Ik voel dat Stoner zijn blik op me gericht heeft. Dan schiet me iets te binnen. Niels heeft ooit mijn aantekeningenboekje uit mijn rugzak gejat. Daarin stonden songteksten die ik zelf geschreven had. Toen hij ze in de pauze hardop wilde voorlezen, heb ik hem zo hard geduwd dat hij achterover op de grond viel. Hij gaf me het boekje meteen terug. Opgelucht omdat ik een voorbeeld heb, vertel ik het.

‘Wanneer was dat?’ vraagt Stoner.

‘In de brugklas,’ antwoord ik zachtjes. ‘Een jaar of vier geleden.’

De trainer kijkt me een paar tellen aan zonder iets te zeggen. ‘Dat is jouw probleem.’ Hij duwt zijn wijsvinger op mijn borst. ‘Tot morgen.’

Voordat hij zich omdraait lijkt hij zich te bedenken. ‘Nog één ding, De Wit,’ zegt hij. ‘Haal die belachelijke pleister van je neus.’

‘Wat had Stoner te vertellen?’ vraagt Sander als we terugfietsen naar huis.

Vermoeid haal ik mijn schouders op. ‘Niks. Ik ben gewoon nog te jong voor het eerste. Julia had gelijk.’

‘Heeft Julia dat gezegd? Wat een onzin. Ik ben maar een maand ouder dan jij en tegen mij zei ze daar niks over.’

‘Nee, jij bent tien kilo ouder,’ verbeter ik hem.

Sander schiet in de lach. ‘Maar wat zei Stoner nou?’

‘Gewoon, dat ik niet goed genoeg ben. Dat ik brutaler moet zijn.’

‘Hmm,’ broemt Sander.

‘Hij zei dat ik kwaad moest worden,’ ga ik verder, ‘mijn plek opeisen. Maar dat kan toch niet? We hebben pas twee trainingen gehad! Dan kan ik toch niet arrogant gaan doen?’

‘Dat is ook niet wat hij bedoelt,’ antwoordt Sander.

‘O. Jij weet opeens wat Stoner bedoelt.’

‘Ja.’ Sander kijkt me met een uitgestreken gezicht aan.

‘Oké, helderziende. Wat dan?’

Sander haalt zijn schouders op. ‘Jij bent gewoon te aardig.’

‘Te aardig?’

‘Ja. Je bent supergoed, maar bij het eerste team heb je nog niet veel laten zien. Het lijkt wel of je... of je er niet echt voor gaat.’

Ik voel het bloed naar mijn hoofd stijgen. Ik weet wat Sander wil zeggen. Hij bedoelt dat ik bang ben, maar dat is niet waar. Ik moet gewoon wennen. En hij heeft makkelijk praten met zijn 1 meter 90. Ik zwijg en klem mijn kiezen stevig op elkaar.

In stilte fietsen we verder.

‘Je moet me niet verkeerd begrijpen,’ begint Sander.

‘Ik begrijp je niet verkeerd. Laat maar, oké?’

‘Oké.’

‘Zullen we morgen naar de bios gaan?’ vraagt Sander even later. ‘De nieuwe *Scream* is uit.’

Ik kijk hem onderzoekend aan. Meent hij dat nou?

‘Dan vragen we een paar meiden mee. Beetje griezelen werkt altijd.’

‘Julia heeft op woensdagavond dansles,’ zeg ik, want het gaat Sander natuurlijk om haar.

‘Dat weet ik, maar de film begint pas om negen uur, dan is ze al klaar. En anders gaan we met zijn tweeën,’ gaat Sander verder. ‘Ik kan wel een avondje relaxen gebruiken.’

‘Ja, ik ook,’ zucht ik. Ik voel mijn frustratie wegzakken.

‘Ik heb een idee.’ Sander houdt in en gebaart naar de kroeg waar we voorbijfietsen. ‘Potje poolen?’

Ik kijk op mijn horloge. Vijf over negen. ‘Ik moet nog wat voor natuurkunde doen,’ antwoord ik. Het is de halve waarheid. De andere helft is dat ik doodop ben.

‘En je wilt het natuurlijk niet weer van Julia overschrijven,’ raadt Sander.

‘Donderdag na de training,’ zeg ik. ‘*Best of five*. De verliezer betaalt.’

‘Daar hou ik je aan. Het is alweer even geleden dat ik gratis heb gepoold.’